

De dochter van Arsène is vermoord in Mexico

‘Ik bleef me maar afvragen hoe Hester in die hotelkamer terecht was gekomen’

Zeven jaar geleden werd de dochter van Arsène van Nierop (58) om het leven gebracht in de grensplaats Ciudad Juarez in Mexico. De moord op Hester, toen 28 jaar oud, is nooit opgehelderd, net als honderden andere moorden op jonge vrouwen. “Haar begrafenis tot in de puntjes regelen, dat voelde destijds als het allerlaatste dat ik voor Hester kon betekenen. Nu weet ik dat ik nog veel voor mijn dochter kan doen. Ik wil dat deze gruwelijke moorden worden gestopt en dat de daders fatsoenlijk worden opgespoord en berecht.”

“Hester was een spontaan, vrolijk en actief mens. Ze was ondernemend en avontuurlijk, geen zee was haar te hoog. Ze was 28 jaar, net afgestudeerd als architect en wilde een half jaar naar de Verenigde Staten om een stageplaats of baan te zoeken. Het paste bij haar, ik heb het zelfs gestimuleerd. Ik heb mijn kinderen altijd zo zelfstandig mogelijk willen opvoeden. Roekeloos was Hester niet, ze nam geen extreme risico's. Ze is op de verkeerde plaats de verkeerde persoon tegengekomen. Dat is haar noodlottig geworden.

Hester zou haar reis in Mexico beginnen. Daar deed onze jongste dochter Melisse vrijwilligerswerk. Hester wilde Melisse opzoeken en van daaruit doorreizen naar de Verenigde Staten. Omdat ook mijn man Roeland en ik Melisse al een tijd niet hadden gezien, stelden we voor om tijdens Hesters verblijf ook naar Mexico te komen. Dan konden we een week met zijn vieren doorbrengen. Melisse en Hester vonden dat een goed idee. Het werd een heerlijke vakantie week in een boeiend land vol vriendelijke mensen. Toen Melisse weer aan het werk moest, zijn we met Hester nog een paar dagen verder gereisd, naar een stadje van waaruit we een prachtige canyon hebben bezocht. Het hotel waar we logeerden, zat zo vol dat Hester noodgedwongen bij ons op de kamer sliep. Het voelde heel speciaal om nog even met onze oudste dochter alleen te zijn. Achteraf denk ik dat het zo heeft moeten zijn.

OVER DE GRENS

Op donderdag hebben we Hester op de bus gezet richting de grens. Ze wilde bewust niet via de grensplaats Tijuana reizen omdat die slecht bekend staat. Een andere mogelijkheid was om de grens naar Amerika bij de stad Ciudad Juarez over te steken. Ook daar heerst geen lekker sfeertje, lazen we in de reisgids, maar over criminaliteit werd niet gerept. “Let goed op jezelf Hester”, zoiets zal ik tegen haar hebben gezegd toen we afscheid namen. “Tuurlijk mam,” zal haar antwoord zijn geweest. Terwijl ze ons nazwaaide reed de bus van half twee weg. De tranen stonden in mijn ogen vanwege het feit dat ik haar een half jaar niet zou zien, maar ik had absoluut geen voorgevoel dat er iets naars stond te gebeuren. Zo'n voorgevoel had ik ook niet op zondag, toen Roeland en ik in Mexico-City waren, van waaruit we weer naar Nederland zouden vliegen. Ik dacht altijd: als moeder voel je zulke dingen, je wéét het. Maar precies op het tijdstip dat Hester werd verkracht en vermoord hing ik nietsvermoedend uit een hotelraam in Mexico-City te kijken naar een groep muzikanten op straat.

We waren net weer thuis toen rond middernacht de politie voor de deur stond. Er is vast brand in de winkel van Roeland, was mijn eerste gedachte. Aan de dood dacht ik niet. Maar de twee agenten kwamen snel ter zake. Bent u de ouders van Hester van Nierop, vroegen ze. Toen wist ik dat het fout was. De agenten konden maar weinig informatie geven. We kregen het telefoonnummer van de Nederlandse ambassade in Mexico, maar daar stuitte we op een antwoordapparaat. We spreken een redelijk mondje Spaans en hebben zelf de Mexicaanse politie gebeld. Die vertelde dat Hester op zondag dood onder een hotelbed was gevonden. Naakt, met alleen een handdoekje om haar middel. De dader was spoorloos.

VERDRIET DELEN

Achteraf kan ik niet meer beschrijven hoe het die nacht voelde. Heb ik gehuild? Het zal wel, ik weet het niet meer. In paniek hebben we gebeld naar onze zoon

German, naar familieleden, vrienden. Ik maakte me zorgen om Melisse, hoe moesten we haar dit vertellen? Op een gegeven moment zijn we naar bed gegaan. Ik heb zelfs prima geslapen. Toen ik wakker werd was het buiten licht. Ik dacht: dit mag niet. De zon hoort niet op te gaan, de wereld hoort niet door te draaien. Ik wilde de tijd terugzetten, maar ik besepte dat dat onmogelijk was. Ik heb geen moment van twijfel of ontkenning gehad, ik wist dat dit de vreselijke waarheid was. Voor mij gaapte een diep zwart gat en er was geen ontkomen aan. Ik voelde me wezenloos, net als Roeland. We waren totaal uit het veld geslagen.

De volgende ochtend kwam German. Hij stelde voor om zijn zusje Melisse zelf in Mexico op te halen. Dat was een opluchting voor me. Het vreselijke nieuws over Hester kon Melisse niet alleen aan, we moesten als gezin bij elkaar zijn. Wat daarna volgde was een roes. Het heeft nog ruim een week geduurd voordat het lichaam van Hester naar Nederland kwam. De begrafenisplechtigheid vond plaats in een moderne kerk met een architectuur die ze prachtig had gevonden. Er waren honderden mensen, dat was fantastisch. German is vormgever en had een prachtige rouwkaart ontworpen, met foto's van Hester die hij samen met Melisse had uitgezocht. Terwijl het nummer 'Sacrifice me' van zangeres Anouk klonk, hebben we buiten honderden ballonnen opgelaten. Een aantal mensen nam het woord om Hester te herdenken, waaronder ikzelf. Later is er nog een mooi boekje gemaakt van alle toespraken. Het voelde als het allerlaatste dat ik ooit nog voor haar kon doen: zorgen dat haar afscheid tot in de puntjes was geregeld.

Intussen probeerden we te begrijpen wat er was gebeurd, maar we werden weinig wijzer. Het enige dat we van de Mexicaanse politie hoorden was dat bij het reserveren van de hotelkamer een naam was opgegeven. Er was dus een verdachte. Ik bleef me maar afvragen hoe Hester met die man op die kamer terecht was gekomen. Ik was er voortdurend mee bezig. Mensen uit mijn omgeving vroegen waarom ik niet naar Mexico ging om te zien of ik ter plaatse iets te weten kon komen, maar daar zag ik niks in. Wat kon ik daar uitrusten? Hoe kon ik als buitenlander een moordenaar vinden in een stad met 1,3 miljoen inwoners? De politie was hier toch mee bezig?

Bovendien was ik emotioneel niet in staat

tot zo'n reis. We hadden elkaar thuis hard nodig. Roeland, ik en de kinderen waren nog steeds totaal van streek.

Het verdriet dat op me af was gekomen voelde onmetelijk groot. In het begin kon ik nog geen kwartier alleen thuis zijn. Na een aantal maanden waren mijn tranen opgedroogd en kon ik weer werken, maar de pijn werd niet minder. De dood van je eigen dochter krijgt geen plekje, heb ik ontdekt, daar moet je meer leren leven. Het verdriet laaide weer op toen ze jarig werd, toen kerstmis volgde, oudejaarsavond. Als we met het gezin uit eten gingen toverde Roeland een foto van Hester uit zijn binnenzak en zette die op tafel. Dan schoten de tranen me weer in de ogen, maar huilen luchtte ook op. Ik heb moeten leren om mijn verdriet niet weg te stoppen, maar om het te delen met anderen. Hester was het ruimschoots waard om verdriet om te hebben. Ze was een geweldig mens.

HAAR LAATSTE UREN

Gaandeweg werd me duidelijk dat Hester niet het enige slachtoffer was. Een jaar na haar dood bleek een journaliste van het NRC te werken aan een artikel over Ciudad Juarez. Ze belde me op en wilde mijn verhaal horen. Ze vertelde me dat deze stad op de grens tussen Mexico en de Verenigde Staten een broeiplaats is van criminaliteit. Dat hangt samen met de explosieve groei die de stad in de afgelopen tien jaar heeft doorgemaakt. Vanwege de beschikbaarheid van goedkope arbeidskrachten bouwen Amerikaanse investeerders er massaal fabrieken. Jaarlijks trekt de stad 80.000 nieuwe Mexicanen op zoek naar werk. Ze vestigen zich in de alsmaar uitdijende krottenwijken rond de stad. Misdad en corruptie tieren welig. In de afgelopen tien jaar zijn 370 jonge vrouwen vermoord, vooral arbeidersmeisjes. Vaak zijn de slachtoffers domweg gedumpt op braakliggende terreinen. De politie doet niks. Uit welke hoek de daders komen, is onduidelijk. Het is denkbaar dat een of meer seriemoordenaars actief zijn. Mogelijk zitten er drugsbaronnen achter, of bestaat er op een andere manier een link met de georganiseerde misdaad. Misschien zelfs met medeweten van de politie.

Ik was geschokt over deze feiten. Later sprak ik een Mexicaanse journalist die over de moorden schreef. Hij raadde me

‘Ik dacht altijd: als moeder voel je zulke dingen.

Maar ik had absoluut geen naar voor gevoel’

aan om naar een organisatie voor mensenrechten te stappen. Zodoende ontdekte ik dat Amnesty International bezig was met een rapport over de situatie in Ciudad Juarez. De moord op Hester werd daarin zelfs met name genoemd. Het rapport deed wereldwijd veel stof opwaaien, met als gevolg dat een verslaggeefster van Netwerk me belde. Tot die tijd was ik de meeste publiciteit uit de weg gegaan. Ik vond dat ons persoonlijke leed niet met de hele Nederlandse bevolking hoefde te worden gedeeld. Nu bleek dat dit leed ook anderen trof, wilde ik praten. Misschien kon dat ertoe bijdragen dat de Mexicaanse overheid ingreep en een einde maakte aan deze gruwelijke moorden. Door alle aandacht die de zaak kreeg, groeide bij mij en Roeland langzaam de behoefte om zelf naar Mexico te gaan. We wilden weten hoe de laatste uren van Hester waren geweest. Bovendien waren er bijna 400 andere moeders die ook hun dochter hadden verloren in deze stad. Die moeders wilde ik graag steunen. Ik wist dat Netwerk met ons mee zou willen reizen om tv-opnames te maken. Wellicht zou het op autoriteiten indruk maken als we aanklopten met een cameraploeg erbij. Na lang wikken en wegen hakten we de knoop door. Ik zag er als een berg tegenop, maar we deden het.

KAARSEN EN BLOEMEN

Opeens stond ik in de Mexicaanse stad die al jaren mijn gedachten beheerste. Ik had me niet gerealiseerd dat die zo immens groot zou zijn. En grimmig. Het contrast tussen arm en rijk was schrijnend. Peperdure huizen achter hoge muren stonden naast enorme wijken vol golfplaten hutjes. Het centrum was smerig en relatief klein. Hotel Plaza, de plaats van het misdrijf, was snel gevonden. Het hotel viel me mee, het was vergane glorie maar geen plek waar prostituees in en uit liepen. Als ik zelf in deze stad had moeten overnachten, was ik er ook binnen gestapt. We liepen wat rond en deden navraag in de buurt en bij de hoteleigenaar. Zo kon ik me eindelijk een beeld vormen van wat precies met Hester was gebeurd, al blijven het deels speculaties.

Hester is destijds gearriveerd en was op zoek naar logies. Ze is een barretje binnengestapt en heeft een man ontmoet. Samen hebben ze iets gedronken. Het is gevaarlijk hier, je moet oppassen, zoiets zal hij tegen haar hebben gezegd. Misschien heeft hij toen gezegd dat hij wel een betrouwbaar logeeraadres wist, waar hij zelf ook een kamer huurde; die kamer kon ze overnemen omdat hij toch zou vertrekken. In ieder geval is ze met hem meegegaan naar het hotel. De receptioniste heeft de twee wel een kwartier lang zien discussiëren bij de balie, maar verstond het niet omdat ze geen Engels sprak. Duidelijk was dat Hester niet met hem naar boven wilde. Uiteindelijk heeft hij haar toch weten over te halen. Opeens zat ze driehoog op een hotelkamer waar niemand je hoort als je schreeuwt. Die man was gedrongen en gespierd. Hij heeft haar in één klap buiten westen geslagen. Of misschien hebben ze een tijdje gevochten. Ze zal ongenadig hard hebben geschreeuwd, dat weet ik zeker. Gelukkig heeft het autopsierapport aangetoond dat ze buiten bewustzijn is geweest. Dat is een geruststelling, ze heeft de verkrachting en de wurging niet bewust meegemaakt. Het brak mijn hart, maar toch wilde ik graag de bewuste hotelkamer zien. Ik wilde alle details kennen, me precies kunnen voorstellen hoe het voor haar geweest is. Roeland en ik hebben er kaarsen en bloemen neergezet. Hester voelde heel dichtbij.

CASA AMIGA

Behalve de plaats zien waar Hester was omgekomen, wilden we in Ciudad Juarez ook de lokale autoriteiten aan de tand voelen. Dat was zeer teleurstellend. Zowel bij de rechtbank als bij de politie probeerden medewerkers ons voor te spiegelen dat er hard aan Hesters zaak was gewerkt, maar bij doorvragen bleek er van alles niet te kloppen. Eigenlijk was er na de moord vrijwel niets meer aan opsporing en vervolging gedaan. Het onderzoek heeft zelfs drie jaar lang compleet stil gelegen. Dat was schokkend om te horen. En het gold niet alleen voor ons. Vele moordzaken heeft de politie domweg naast zich neergelegd.

Waarschijnlijk daartoe gedwongen door mensen met geld. Het was pijnlijk, verwarrend en frustrerend, maar toch ben ik blij dat ik op de plaats des onheils ben geweest. Niet in de laatste plaats omdat ik in Esther Chavez heb ontmoet, een vrouw die in Ciudad Juarez een opvangcentrum leidt voor nabestaanden van de slachtoffers. Zij is eigenlijk de enige in Mexico die zich druk maakt om het geweld tegen vrouwen. 'Casa Amiga' geeft voorlichting, probeert de overheid onder druk te zetten en regelt advocaten. Het lijkt vechten tegen de bierkaai, maar Esther gaat door. Haar inzet vind ik zeer inspirerend. Ik ga een stichting oprichten om haar vanuit Nederland te steunen. Dat doe ik voor mijn dochter. Ik wil dat deze zinloze moorden worden gestopt en dat de daders fatsoenlijk worden opgespoord en berecht. Het verdriet om Hester wordt er niet minder om, het gevoel van gemis wordt zelfs alleen maar groter. Hoe langer je iemand niet ziet, hoe erger het wordt: zo werkt het ook met Hester. Maar door nu actief met de moord bezig te zijn, geef ik er een positieve draai aan. Dat voelt goed. Ik heb eerst het verdriet toegelaten. Nu ben ik toe aan de woede en de strijd."

Tekst: Stephanie Jansen

Artikel verschenen in Santé, februari 2005